ఎంతో మంచి హంతకుడు!?

వసుంధర

"సమాజంలో నాకున్న పలుకుబడి గురించి నీకు బాగా తెలుసుకదూ—శేఖర్!" అన్నాడతను.

"తెలుసును సార్! నిరుద్యోగిగా మూడేళ్లుగా రోడ్ల మీద తిరుగుతున్న నాకో దారి చూపించారు. అందుకు మీ పలుకుబడి ఒక్కటే కాదు, మంచితనం కూడా కారణమని నమ్ముతున్నాను—" అన్నాడు శేఖర్.

"నీ వద్ద దాపరికం దేనికి? నా పద్ధతులు నీకు తెలుసు. అవి మంచివికావనీ నీకు తెలుసు...." అని అతనేదో అనబోతూండగా శేఖర్ మధ్యలో అందుకున్నాడు.

"మంచిచెడ్డలెంచడానికి నేనెంతవాడిని సార్! సాటి మనిషికి సాయపడాలనుకునే ప్రతివాడూ మంచివాడేనని నా అభిప్రాయం. స్వరాజ్యం తీసుకురావడానికి మహాత్మాగాంధీ, సుభాష్ చంద్రబోసు భిన్నమార్గాలనుసరించారు. ఎవరి పద్ధతి మంచిదీ అన్న విషయం నేను ఆలోచించను. మొదటి పద్ధతిలో అసంఖ్యాకంగా భార

తీయులు హింసించబడ్డారు. రెండవ పద్ధతిలో బ్రిటిష్ వారు హింసించబడ్డారు. హింస ప్రతిఫలంగా రెండు పద్ధతులలోనూ వచ్చింది—" అన్నాడు శేఖర్.

"చాలా సంతోషం శేఖర్! ఈ నీ అభిప్రాయం ఆధారంగా నాకు సాయపడాలని నిన్ను కోరితే తప్పు పట్టవు కదూ!"

శేఖర్ ఉలిక్కిపడ్డాడు. ఒక్క నిమిషంలో తమాయించుకుని—"సార్! నేను బోసుకు వ్యతిరేకిని కాకపోవచ్చు. కానీ ఆ రోజుల్లో ఉండివుంటే గాంధీగారి ఉద్యమంలోనే పనిచేసి ఉండేవాణ్ని—" అన్నాడు.

"ఎందుకని?"

"నావల్ల రక్తపాతం జరగడం నాకిష్టముండదు...."

అతను నవ్వి-"మిస్టర్ శేఖర్..ఈ ఫోటో చూడు.." అన్నాడు.

శేఖర్ ఆ ఫోటో చూశాడు. అందులో ఓ యువతి ఉన్నది. ఎంతో అందంగా చిరునవ్వులు చిందిస్తున్నది. చూడగానే మరోసారి చూడాలనిపిస్తున్నది. శేఖర్ ఆ ఫోటోవంక మళ్ళీ మళ్ళీ చూశాడు.

"ఈమె అయినింటి ఆడపడుచు. నీకంటే చిన్నది. ఇంటర్మీడియేట్ వరకూ చదువుకున్నది. అన్ని విధాలా నీకు తగినది. ఈమెను పెళ్ళిచేసుకోమని అంటే — అది నాకు సాయంచేయడం అయితే ఒప్పుకుంటావా, లేదా?"

శేఖర్‌కు క్షణం మాటరాలేదు.."ఇదంతా ఎందుకు?" అన్నాడు కాసేపాగి.

అతడు శేఖర్ వైపే చూస్తూ అభిమానంగా నవ్వాడు. "నేను నీకు అన్యాయం తలపెట్టానని భ్రమపడకు. నాకీ యువతిపై ప్రత్యేకాభిమానమేమీ లేదు. ఆమె ఆపదలో

చిక్కుకోబోతున్నది. అదీ నా కారణంగా! ఆమెను రక్షించడానికి మిగిలినది ఒక్కటే మార్గం! అది నువ్వు ఆమెను వివాహం చేసుకోవటం! మీరిద్దరూ ఆదర్శ దంపతులుగా కలకాలం వర్ధిల్లగలరని నా ఆశ...."

"మా యిద్దరినుంచీ మీరేదైనా ఆశిస్తున్నారా?" అన్నాడు శేఖర్.

"మీ యిద్దరి సంగతి అటుంచు. ఈ వివాహం జరిగితే ఆపైన నీనుంచి కూడా ఏమీ ఆశించను...." అన్నాడతను.

విషయమేమిటో శేఖర్‌కు అర్థంకాలేదు. పెళ్ళంటే నూరేళ్ళ పంట అంటారు. అలాంటి విషయంలో ఇతడి మాట విని యెవరో అమ్మాయిని పెళ్ళాడితే ఎలా?

అసలా అమ్మాయి యెవరో .... జీవితంలో యెవరి చేతనైనా మోసగించబడిందేమో .... ఆతడి దుర్మార్గం గురించి తనకు బాగా తెలుసు. కక్షకడితే అతడికి దయా దాక్షిణ్యాలుండవు. యెలాంటి ఘోరానికైనా వెను దీయడు. నచ్చినంతకాలం వాడుకుని పెళ్ళి జరిపిస్తానని హామీ యిచ్చాడేమో! ఇందుకు తనకంటే వెర్రి వెధవ యెవరూ దొరకలేదేమో! అయినా — ఇలాంటి ఊహ దృష్టిలో ఉంచుకునే ఇతడు తనవంటి వారికి పాయ పడుతూంటాడేమో!

"ఆ అమ్మాయి యెవరివల్లనైనా చెడిపోయిందా?" ఈ ప్రశ్న అడగడానికి శేఖర్ కాస్త ధైర్యంచేశాడు.

అతను నవ్వాడు—"మిస్టర్ శేఖర్ నువ్వు తెలివైన వాడివి కావచ్చు. కానీ నీ ఆలోచనా శక్తి నా విష యంలో సహకరించదు. పిచ్చి పిచ్చి ఆలోచనలు పెట్టుకోకు. వాళ్ళది నిప్పులాంటి కుటుంబం. ఆ పిల్ల

నిప్పు. కాకపోతే ఆమెను సురేష్ ప్రేమిస్తాడా?"

"సురేష్ యెవరు?" అప్రయత్నంగా అడిగాడు శేఖర్.

"ఛైయిర్మన్ గారబ్బాయి...." అన్నా డ త డు — "సురేష్ ఆమెను ప్రేమించాడు. కానీ కట్నం లేకుండా పెళ్ళిచేసుకుంటానన్నాడు. సంబంధం యించుమించు నిశ్చయమైపోయింది. రెండు నెలల్లో వాళ్ళిద్దరికీ పెళ్ళి కూడా కావచ్చు...."

"అయితే ఇంక నేను చేయిగలిగిందేముంది?"

"ఈ పెళ్ళి చెడగొట్టాలి. సురేష్ బదులు నువ్వు ఆమెను పెళ్ళిచేసుకోవాలి. ఇదీ నేను నిన్ను కోరేది!"

శేఖర్ దీనికి మరింత భయపడ్డాడు. ఆ అమ్మాయికి ఛైయిర్మన్ గారబ్బాయి సంబంధం కుదిరితే తన పని ఇంకా కష్టమవుతుంది. పెళ్ళిళ్లు చెడగొట్టడం తనవల్ల నెలా అవుతుంది? .... ఈ సంగతే శేఖర్ అతిడికి చెప్పాడు.

"నువ్వు యధాశక్తి ప్రయత్నించు. ఆపైన భగవంతుడో నేనో నీకు సహకరించడం జరుగుతుంది" అన్నాడతడు.

"యధాశక్తి అంటే?" అన్నాడు శేఖర్.

"నువ్వామెను ఆకర్షించు. ఆ ఆకర్షణను ప్రేమగా మార్చు. ఆ ప్రేమ పెళ్ళిగా రూపొందేలా చేయి. అది నీ వైపునుంచి చేయాల్సిన యత్నం..."

"ఆమె నిప్పు అన్నారు. నిప్పంటే నాకు భయం."

"పరుల కొంపలు అంటించాలనుకునేవారే నిప్పుకు భయపడతారు. తన ఇంటి దీపం వెలిగించాలనుకునేవాడు నిప్పుకు భయపడ్డడు...."

శేఖర్ కి ఏమనాలో తెలియలేదు. ఇంకా మాట్లాడితే అతడికి కోపం వస్తుందని భయపడి — "ఆమె పేరు, చిరునామా చెప్పండి సార్!" అన్నాడు.

"ఆమె పేరు పద్మిని!" అన్నాడతడు. మిగతా వివరాలు అతడు చెబుతూంటే శేఖర్ నోట్ చేసుకున్నాడు.

2

ఆమె చేతిలోని సిగరెట్ తో తన ఎదురుగా వున్న యువతిని సమీపించి—"మీ తియ్యని పేరేమిటో నేను తెలుసుకోవచ్చా?" అనడిగింది.

"నా పేరు పద్మిని. మీ పేరు?" అందా యువతి.

"నా పేరు మానస .... మీ దగ్గర అగ్గిపెట్టె ఉందా?"

"ఎందుకు?" అంది పద్మిని.

"ఇందుకు!" అంటూ మానస సిగరెట్ నొకసారి గాలిలో ఆడించి చూపింది.

"మీరు సిగరెట్ కాలుస్తారా?" పద్మిని మరింత ఆశ్చర్యపడింది.

"ఈమధ్యనే అలవాటయింది. అలవాటయ్యాక అనిపిస్తోంది—అసలు సిగరెట్ అవసరం మగాడికంటే ఆడదానికే యెక్కువని!" అన్నదామె.

"ఎందుకని?"

"మగాడు సర్వ స్వతంత్రుడు. అయినా అతడికి సమస్యలున్నాయి. అతడి సమస్యలు అతడు తెచ్చిపెట్టుకున్నవి. కానీ ఆడదాని సమస్యలు కేవలం మగాడి కారణంగానే వస్తాయి. ఆడదానికి సమస్యలు వద్దన్నా తప్పవు. ఒక్క సిగరెట్ కాల్చానంటే-పావుగంట సేపు

మనసుకెంతో ఉల్లాసంగా ఉంటుంది...."

పద్మిని నిట్టూర్చి — "నాకు తెలిసిన మగాళ్ళందరూ మంచివారే!" అంది.

"యెవరండీ మీకు తెలిసిన మగవారు!" అంది మానస చిరాగ్గా.

"మా నాన్నగారు, తాతయ్య, ఇద్దరన్నలు, ఒక తమ్ముడు...."

మానస నిట్టూర్చి — "వీళ్ళను వదిలి బయట ఒక్కడంటే ఒక్క మగాడితో స్నేహం చేసి చూడండి. వాడి రంగు బయటపడుతుంది—" అంది.

"మీరలా చేశారా?" అంది పద్మిని.

"చేశాను కాబట్టే అంత కచ్చితంగా చెబుతున్నాను. అతడు నాకు అరిచేతిలో స్వర్గం చూపించాడు. నన్ను మత్తులో పడవేశాడు. నేను లొంగిపోయాక అవతలకు పొమ్మన్నాడు. నేను ఏడ్చినా గుండె కరగలేదు...." అంది మానస.

"ఇది ఎప్పుడూ వినే కథే—తెలిసీ అంత సులువుగా మోసపోవడం ఆడదాని తప్పు—" అంది పద్మిని.

"చైర్మన్ గారబ్బాయి కదా — మోసం చేయడనుకున్నాను...."

పద్మిని ఉలిక్కిపడి-"చైర్మన్ గారబ్బాయా? పేరు.." అంది.

"సురేష్!" అంది మానస.

పద్మినికి కాసేపు నోటమాట రాలేదు. తర్వాత పరీక్షగా మానస వంక చూసి—"నేనెవర్నో తెలుసా మీకు?" అనడిగింది.

"చెప్పండి—" అంది మానస.

"నేను సురేష్‌కి కాబోయే భార్యను...." అంది పద్మిని.

మానస భ్రాన్తపడిపోయినట్లు క్షణం సేపు పద్మినివంక చూసింది. తనలోతనే ఏదో గొణుక్కుంది. తర్వాత వినిపించీ వినిపించనట్లు-"ఇడియట్, స్కౌండ్రల్ ...." అంది.

"యెవర్నో తిడుతున్నట్లున్నారు...." అంది పద్మిని.

"మిమ్మల్ని కాదు—ఆ సురేష్‌ని!" అంది మానస.

"నా ఎదురుగా ఆయన్ను తిట్టవద్దు—"

మానస చిత్రంగా పద్మినివంక చూసి — "అతడిని నువ్వు ప్రేమిస్తున్నావా?" అనడిగింది.

"లేదు. ఆయనే నన్ను ప్రేమించారు—ఇక్కడే ఈ పార్కులోనే చూసి. వరుసగా వారంరోజులు నా వెంటబడ్డారు. ఒక రోజు మర్యాదగా పలకరించి— తను నన్ను ప్రేమిస్తున్నట్లు చెప్పారు. నన్ను తాకడానికి కూడా ప్రయత్నించలేదు. నేను ఇష్టపడితే పెద్దలతో మాట్లాడతానన్నారు. అంతా పెద్దల ఇష్టం అన్నాను. పెద్దలు మాట్లాడుకున్నారు. మా పెళ్ళి నిశ్చయమైపోయింది—" అంది పద్మిని.

"అతణ్ని మీరు నమ్ముతున్నారా?" అంది మానస.

"నా నమ్మకం సంగతి అటుంచండి. ఒకే ఒక్క సందేహం. నాతో యింత మర్యాదగా ప్రవర్తించిన మనిషి మీతో మరోకలా యెందుకు ప్రవర్తించారంటారు?"

మానస చురుగ్గా పద్మినివంక చూసి—"మీ దగ్గర అగ్గిపెట్టె వుందా?" అంది.

"లేదు—" అంది పద్మిని.

మానస తన చేతిలోని సిగరెట్‌ను పద్మిని చేతిలో ఉంచి — "ఇది మీ దగ్గర ఉంచండి. ఇప్పట్నించీ సిగరెట్ అలవాటు చేసుకుంటే పెళ్ళయ్యాక యెంతో సంతోషిస్తారు—" అని అక్కణ్నించి వెళ్ళిపోయింది.

3

"మీ పేరేనా పద్మిని!" అన్నాడా కుర్రాడు.

"నువ్వెవరు?" అంది పద్మిని.

"నన్ను లక్ష్మమ్మగారు పంపారు—" అన్నాడా కుర్రాడు.

పద్మిని చటుక్కున లేచి నిలబడింది. లక్ష్మమ్మ సురేష్ తల్లి. తనకు కాబోయే అత్తగారు.

"యెక్కడున్నారు?"

"నాతో రండి ...." అన్నాడా కుర్రాడు. పద్మిని అతడిననుసరించింది. ఇద్దరూ ఓ చిన్న యింట్లో దొడ్డి గుమ్మంద్వారా ప్రవేశించారు.

"ఇది లక్ష్మమ్మగారి ఇల్లు కాదే...." అంది పద్మిని.

"ఇది వాళ్ళుండే ఇల్లు కాదండి. అద్దెకిచ్చిన ఇల్లు. మీతో యిక్కడ రహస్యంగా మాట్లాడాలిట. లోపల వారి సెక్రటరీ ఉన్నాడు. అతడు మీకు వివరాలన్నీ చెబుతాడు—" అని ఆ కుర్రాడు వెళ్ళిపోయాడు.

పద్మిని భయంలేకుండా వెళ్ళింది.

గదిలో యువకుడొకడు ఆమెను చూస్తూనే—

"రండి, కూర్చోండి!" అన్నాడు.

పద్మిని తడబడుతూ అక్కడ కూర్చుంది.

"మీరు చాలా అందంగా ఉన్నారు...." అన్నాడతను.

పద్మిని ఇబ్బందిగా నవ్వింది.

"సంప్రదాయమైన కుటుంబానికి చెందినట్లు కనబడు తున్నారు...."

పద్మినికి ఏమనాలో తెలియలేదు.

"సురేష్ నాకు అన్నీ చెప్పాడు. మీరు నాకు నచ్చారు—" అన్నాడతను.

ఈ మాటల అర్థం ఆమెకు తెలియలేదు. చిన్నగా దగ్గింది.

అతడు కొనసాగించాడు — "ఒక మంచి మిత్రుడిగా నాదో సలహా. మీ యిబ్బందు లేమిటో, మిమ్మల్నిందుకు పురిగొల్పిన పరిస్థితులేమిటో నాకు వివరంగా చెబితే సానుభూతితో అర్థం చేసుకని మీకు సహాయపడతాను. కానీ డబ్బుకోసం మీరు ఎంతో పవిత్రమైన శీలాన్ని అమ్ముకోకండి—"

పద్మిని ముఖం ఎర్రగా అయింది-"ఏమిటి మీర నేది?"

"నాకు తెలుసు. మిమ్మల్ని సురేష్ పంపాడు. పంపు తానని అతడంటే వద్దన్నాను నేను. పిల్లను చూశాక నా మనసు మారుతుందన్నాడు...."

ఇద్దరూ ఒకరినొకరు అర్థం చేసుకుందుకు కొంత సేపు పట్టింది.

సురేష్‌కు అతడితో పెద్ద పని పడింది. అతడు వినడం లేదు. డబ్బాశకు కూడా అతడు లొంగలేదు. అప్పుడు సురేష్ పద్మిని ద్వారా ఈ కార్యం సాధించాలను కున్నాడు. ఆమెను అతడి కైవసం చేయడానికి పథకం వేశాడు. అయితే అతడు అందరిలాంటి వాడూ కాదు. నైతిక విలువలకూ, పవిత్రతకూ ప్రాధాన్యతనిచ్చే వ్యక్తి.

"సురేష్ నా కాబోయే భర్త. అతడిలాంటి పని

చేస్తాడంటే నేను నమ్మలేదు—" అంది పద్మిని. అయితే ఆమె కరతంలో ఏడుపు తొంగి చూస్తోంది. కనులు కూడా చెమర్చాయేమో ఒకసారి తుడుచుకుంది.

"అతడి కట్టుకోయే భార్యలు చాలామంది ఉన్నారని నాకు తెలుసు. అతడెలాంటి పనికైనా వెను దీయడనీ నాకు తెలుసు. అయితే నేను అతడిలాంటి వాడిని కాదు. అతడి కోసం మీరు శీలాన్ని త్యాగం చేయడానికి సిద్ధపడినా, నేను నా పవిత్రతను వదులు కుందుకు సిద్ధంగా లేను. మీరింక వెళ్ళవచ్చు—"

పద్మినికి ఏం మాట్లాడాలో తెలియలేదు. ఇలాంటి అవమానాన్ని కలలో కూడా ఊహించలేదామె. తనను సురేష్ ఈ యువకుడికి తార్చాలనుకున్నాడా? ఇది నిజమా?

ఆమె వెళ్ళి పోబోతూంటే అతడు — "మేడమ్! సురేష్‌కు నా విషయం స్పష్టం చేయండి. మీరైనా ప్రమాదాన్ని శంకిస్తే శేఖర్ అనబడే ఈ మిత్రుడి సాయాన్ని కోరండి—" అన్నాడు.

4

"హలో నువ్వా—రామానుజం!" అన్నాడు సురేష్.

"అవును నేనే! నీవల్ల ఒక చిన్న సాయం కావలసి వచ్చాను...." అన్నాడు రామానుజం.

రామానుజం నాటకాల కంపెనీ నడుపుతున్నాడు. ఓ నాటకంలో నేపథ్యంలో విలక్షణమైన గొంతుక కొన్ని డైలాగ్సు చెప్పవలసి ఉంది. ప్రతి నాటకంలో నూ నిత్య నూతనత్వం చూపాలనుకునే రామానుజం ఈ నాటకంలో స్నేహితుడు సురేష్ గొంతును ఉపయో గించుకోవాలనుకున్నాడు.

"స్క్రిప్టు తీసుకుని వచ్చాను. నువ్వు పలుకు. నాటకీయత నీ గొంతులో అగుపిస్తే రాత్రికి టేపు రికార్డరు తీసుకుని వస్తాను...."

"డైలాగులు చెప్పడం రాదు నాకు...." అన్నాడు సురేష్.

"నీకెలావస్తే అలా చెప్పు!" అన్నాడు రామానుజం.

ఇద్దరూ పక్కగదిలోకి వెళ్లారు. రామానుజం తలుపులు దగ్గరగా వేశాడు. సురేష్ స్క్రిప్టు చదివి—"ఇది నాకోసమే రాసినట్లుంది. పద్మిని అనే అమ్మాయిని నేను మోసంచేసి అన్యాయం గావించినట్లు అనాలి. నిజంగా నేను ఈ పేరుగల పిల్లను పెళ్ళాడబోతున్నాను. ఇది కాకతాళీయమని నాకు అనిపించటంలేదు—" అన్నాడు.

రామానుజం నవ్వి — "ముందు కాసేపు డైలాగులు చెప్పు. నీకు అనుమానంగా ఉంటే పద్మిని అన్న పేరు మార్చేద్దాం. అదంతా టేపు రికార్డు చేసేటప్పటి వ్యవహారం కదా-అందాకా డైలాగులు చెప్పు—" అన్నాడు.

ఏమనుకున్నాడో సురేష్ డైలాగులు చదవనారంభించాడు. సగం చదివాక అతడెందుకో ఆపివేసి చటుక్కున వెళ్ళి తలుపులు తెరిచాడు.

తలుపులకవతల పద్మిని ఉన్నది. ఆమె ఏడుస్తోంది.

"నువ్వా?" అన్నాడు సురేష్.

పద్మిని మాట్లాడకుండా వెనుతిరిగింది.

"నేను చెప్పేది విని వెళ్ళు...." అన్నాడు సురేష్.

"విన్నది చాలు...." ఆమె వీధిలోకి వెళ్ళిపోయింది.

"రామానుజం....నువ్వు చాలా క్రూరంగా నాటకమాడావు...." అన్నాడు సురేష్ వెనక్కు తిరిగి.

రామానుజం ముఖంలో ఆశ్చర్యముంది — "ఇలా జరుగుతుందని నేననుకోలేదు. అయితే ఇప్పుడైనా కొంప మునిగిందిలేదు. త్వరగా వెళ్ళి ఆమెకు స్క్రిప్టు చూపించు. కావాలంటే నేనూ సాక్షిగా వస్తాను...."

"ప్రేమ వ్యవహారాల్లో సాక్షుల్ని నమ్ముకునేవాడు అసమర్థుడు...." అంటూ సురేష్ వీధిలోకి పరుగెత్తాడు. అతడు పద్మినిని కలుసుకుందుకు ఎంతోసేపు పట్టలేదు. ఆమె వినకంటున్నా బలవంతంగా అతడు తన కథ చెప్పి స్క్రిప్టు ఆమె చేతిలో పెట్టి — "ఒక్క అయిదు అయిదు నిమిషాలు పక్కనున్న పార్కుకిరా—" అని బ్రతిమలాడాడు.

ఇద్దరూ పార్కులోకి వెళ్ళారు.

పద్మిని స్క్రిప్టు చదివింది — "మిమ్మల్ని నమ్మాలో నమ్మకూడదో తెలియడంలేదు. ఈ రోజు మీ పేరు చెప్పి నేను పొందిన అవమానం జన్మలో మరువలేనిది. దానిగురించి మిమ్మల్ని నిలదీసి అడగాలనివస్తే మీ మాటలు వినపడ్డాయి. కానీ ఇప్పుడీ స్క్రిప్టు చూశాక.." అని ఆగిందామె.

"ఆ అవమానమేమిటో చెప్పు!" అన్నాడు సురేష్ ఆత్రుతగా.

పద్మిని ఏదో మాట్లాడబోయేలోగా అక్కడికి ఓ యువతి వచ్చింది. ఆమె సురేష్‌ని చూసి పలకరింపుగా నవ్వింది.

"ఎవరండీ మీరు?" అన్నాడు సురేష్.

ఆ యువతి అతడినుంచి పద్మినిమీదకు చూపులు మరల్చి—"డియర్ సిస్టర్! నువ్వెవరో నాకు తెలియదు. కానీ నేను నిన్ను హెచ్చరించాలని వచ్చాను. నా మాట

వింటే బాగుపడతావు. లేదా...." అని ఆగిందామె.

సురేష్ ఆమె వంక ఆశ్చర్యంగా చూస్తున్నాడు. ఆమె మాట్లాడటం ఆపగానే అతడికి ఆవేశం వచ్చింది- "ఊఁ నీ నాటకం బయటపెట్టటం పెద్ద కష్టంకాదు నాకు. ముందు నీ మాటలు పూర్తిచేయి. ఆ తర్వాత నువ్వెవరో నీచేతే చెప్పిస్తాను...." అన్నాడు.

ఆ యువతి అతడి మాటలను లక్ష్యపెట్టలేదు— "ఇతడి స్నేహం వదులుకో. లేనిపక్షంలో ఈ రోజున నన్నడిగినట్లే ఓ రోజు నిన్ను కూడా—ఎవరండీ మీరు— అనడుగుతాడీ సురేష్!"

ఈ మాట పూర్తిచేసి ఆమె మెరుపు వేగంతో అక్కణ్నించి వెళ్ళిపోయింది. సురేష్ పద్మినివంక దీనంగా చూసి—"ఇదంతా ఏదో పెద్ద కుట్ర. యెవరో మన యిద్దరికీ మధ్య అగాథం సృష్టించాలని ప్రయత్నిస్తున్నారు—" అన్నాడు.

"అలా ప్రయత్నించాల్సిన అవసరం యెవరికుంటుంది? నేను అతిసామాన్యురాలిని. నాకోసం ఎవరూ ఇంతటి నాటకమాడరు. మీలోనే ఏదో తేడా వుంది...." అని పద్మిని అక్కణ్నించి వెళ్ళిపోయింది.

సురేష్ తీవ్రంగా ఆలోచిస్తున్నాడు. ఏమిటిదంతా? తనకూ పద్మినికీ మధ్య సృష్టించబడే అగాధంవల్ల యెవరికి ప్రయోజనం? ఆ ప్రయోజనం యెలాంటిది?

ఎంత ఆలోచించినా అతడికి ఏమీ తెగలేదు.

చివరికతడు ఇంటికే వెళ్ళాడు. అప్పుడే తండ్రి కూడా ఇంటికి వచ్చాడు. సురేష్ తండ్రిని సమీపించి— "నాన్నా! ఊహించనిది జరిగింది. పద్మిని నన్ను అనుమానిస్తోంది...." అన్నాడు.

చైర్మన్ గారు కొడుకును శ్రద్ధగా పరిశీలించి—"పద్మిని నిన్ను అనుమానించడమా? ఆమెకా అర్హత ఉందా?" అన్నాడు.

"అర్హత ఉన్నా లేకపోయినా కారణాలు మాత్రం సబబైనవే! ఆమె నన్ను అపార్థం చేసుకునేందుకు కొందరు ప్రయత్నిస్తున్నారని నా అనుమానం...."

"అయితే వాళ్ళు నీ మిత్రులనే అనుకో-" అన్నాడు చైర్మన్.

"అంటే?"

"పద్మిని ప్రవర్తన మంచిదికాదు. ఈ రోజు నేనది కళ్లారా చూశాను...."

ఎవరో హెచ్చరించగా ఆయన వెళ్ళి గమనించాడు. పద్మిని శేఖర్ని కలుసుకోవటం ఆయన చూశాడు.

సురేష్ ఖ్రమానపడిపోయాడు—"ఇందులో ఏదో మోస ముందని నా అనుమానం—"

"మన అంతస్తుకు తగిన సంబంధం చూసుకోక పోవడం నేను చేసిన మొదటి తప్పు...." అన్నాడు చైర్మన్.

"అయితే ఇప్పుడేం చేయాలి?"

"ఈ సంబంధం వదులుకుంటాను. కారణం కూడా ఆమె తండ్రి మొహంమీదే చెప్పేస్తాను. తన కూతురి సంగతి ఆయనకూ తెలియాలికదా!" అన్నాడు చైర్మన్.

5

పద్మిని తండ్రి వరదయ్య కూతురు చెప్పిందంతా విన్నాడు. ఆయనకు వళ్ళంతా చెమటలు పట్టింది.

"ఏదో వెతుక్కుంటూ సంబంధం వచ్చింది కదా

అని నేను సంతోషపడుతున్నాను. ఇందులో ఇంత మోసముందనుకోలేదు. ఇది పెద్దవాళ్ళతో వ్యవహారం. ఈ సంబంధం వదులుకున్నామంటే మనకు చాలా అప్రతిష్ట వస్తుంది. మనకు మనమై కాదన్నామంటే ఆ ఛైర్మన్ గారు మనమీద పగబడతాడు. అలాగని చూస్తూ చూస్తూ కూతురు గొంతు కోయలేను...."

ఆ రోజంతా ఈ విషయమై ఇంట్లో తర్జనభర్జనలు జరిగాయి. చిన్నవాళ్లు ఆవేశపడ్డారు. ఛైర్మన్ అయినా సరే భయపడవలసిందేమీ లేదన్నారు. పెద్దవాళ్ళు నిదానించారు. అంతా కలిసి పద్మినిని అడిగారు.

"చెయిర్మన్ అని భయపడకు. నూరేళ్ళ జీవితం గురించి ఆలోచించుకో—" అన్నారు చిన్నవాళ్ళు.

"ఏ మగాడికైనా ఇంతో అంతో దుర్గుణాలుంటాయి. అంతా పెళ్ళాం అదుపుచేయడంలో ఉంటుంది. ఛైర్మన్ గారి కోడలనిపించుకోవటం సామాన్యమైన అవకాశం కాదు. బాగా ఆలోచించుకో—" అన్నారు పెద్దవాళ్ళు.

ఆలోచించటం ఆడవాళ్ళ కర్తవ్యంకాదు. అందుకే పద్మిని "అంతా మీ యిష్టం" అనేసింది. ఆమెకు భర్త యెలాంటివాడోనన్న భయం ఉంది. ఛైర్మన్ గారి కోడలనిపించుకోవాలన్న ఆశా ఉంది. అనుకోని ఆపద యెదురైతే తట్టుకోగల నిర్లిప్తతా ఉంది. అందుకే ఆ రాత్రి నిద్ర సులభంగానే పట్టిందామెకు.

మర్నాడామెకు ఉదయమే స్నేహితురాలు కబురు పెట్టింది. ఆమె యింటికి బయల్దేరగా దారిలో శేఖర్ యెదురయ్యాడు. ఆమె అతడిని చూడలేదు. అతడే ఆమెను పలకరించాడు. ఆమె చటుక్కున ఆగిపోయింది. ఇతడు తనను ముందురోజు వేశ్యగా భావించాడు.

సిగ్గుతో ఆమె శరీరం కుంచించుకుపోయింది.

"చాలా అర్జంటుగా మీతో మాట్లాడాలి. ఒక్క అయిదు నిమిషాలు ప్లీజ్!" అన్నాడు శేఖర్.

అతడి ముఖంలో అర్థింపు చూసి కాదనలేకపోయింది ఆమె. పక్కనే పార్కు వుంది. ఇద్దరూ పార్కులో కెళ్ళారు.

"నేను నిన్న మీ మనసును కష్టపెట్టి ఉంటాను. నన్ను మన్నించండి—" అన్నాడు శేఖర్.

"ఇప్పుడేం జరిగింది?" అంది పద్మిని.

"నేను సురేష్‌ను కలుసుకున్నాను. 'డబ్బుకోసం ఇంత వరకూ అందరాడవాళ్ళూ నా మాట విన్నారు. కానీ పద్మిని అందరివంటిదికాదు. నేను నిజంగా వివాహం చేసుకుంటాననే నమ్మిలోంది. అలాంటి యువతిని నీ దగ్గరకు పంపినందుకు మన్నించు—' అని అన్నాడు. ఇప్పుడు మిమ్మల్నెలా వదుల్చుకోవాలా అని చాలా సీరియస్‌గా 'ఆలోచిస్తున్నాడతను—" అన్నాడు శేఖర్.

పద్మిని విని ఊరుకుంది. మనసులో మాత్రం—"అదే జరిగితే చాలా మంచిది. ఈ వివాహం ఎలా తప్పించాలా అని నాన్న కూడా ఆలోచిస్తున్నాడు—" అనుకుంది.

శేఖర్ ఆమె వంకనే పరీక్షగా చూస్తూ—"సురేష్ చాలా దుర్మార్గుడు. మిమ్మల్ని వదిలించుకోనడంకోసం మీమీద ఎంతటి దారుణమైన అభాండాన్నయినా వేయగల సమర్థుడు. మీరు చాలా జాగ్రత్తగా వుండాలి—" అన్నాడు.

"ఇది చెప్పడానికేనా మీరు వచ్చారు? చాలా థాంక్స్!" అని మర్యాదగా లేచి నిలబడింది పద్మిని.

"నా అసలు ఉద్దేశ్యం అది కాదు. మీవంటి స్త్రీ

మంచి అమ్మాయిని బజారు మనిషిగా భావించి అమర్యాదగా మాట్లాడాను. సారీ చెప్పకుంటే తప్పు మనసుకు నిమ్మళముండదనిపించి ఇలా వచ్చాను—....” అన్నాడతను.

పద్మిని మౌనంగా అక్కణ్ణించి బయల్దేరింది. శేఖర్ అక్కడే ఆగిపోయాడు. అతడు కదుల్దామనుకునేలోగా ఓ యువకుడు అక్కడికి వచ్చి — “ఎవర్నువ్వు?” అన్నాడు.

శేఖర్ ఆశ్చర్యంగా అతడివంక చూసి—“నా పేరు శేఖర్. కానీ నేనెవరినైతే నీకేం?” అని అడిగాడు.

“అంతా తర్వాత చెబుతాను. ఇందాకా నీతో మాట్లాడిన యువతి ఎవరు?” అనడిగాడా యువకుడు.

“ఆమె నా ప్రియురాలు. పేరు పద్మిని....” అన్నాడు శేఖర్.

“ప్రియురాలంటే—ఊరికే ప్రేమిస్తున్నావా, లేక పెళ్ళికూడా చేసుకుంటావా?” అన్నాడా యువకుడు.

శేఖర్ ఓసారి చుట్టూ చూశాడు. తర్వాత నెమ్మదిగా యువకుడితో — “నీకు నాదో సలహా. ఆడపిల్లల్ని ప్రేమించడం మగాళ్ళ వంతు. పెళ్ళి గురించి అడగడం ఆడవాళ్ళ వంతు. ఇంతవరకూ ఆమె నా దగ్గర పెళ్ళి ప్రసక్తి తీసుకురాలేదు. పైగా తనకు వేరే సంబంధం నిశ్చయమైనట్లు కూడా చెప్పింది. నేను విచారించడం లేదు. నాక్కావలసింది నాకు దొరుకుతోంది. నువ్వు కూడా ఎప్పుడూ ఆడపిల్లల దగ్గర వాళ్ళు మాట్లాడేదాకా పెళ్ళి ప్రసక్తి తీసుకురాకు—” అన్నాడు.

ఆ యువకుడి ముఖం కమిలిపోయింది — “పద్మిని ఇలాంటిదనుకోలేదు. నిప్పులాంటిదనుకున్నాను—”

అన్నాడు నీరసంగా.

"ఆమె ఎలాంటిదైతే నీకెందుకు? కొంపదీసి నువ్వు గానీ ఆమెకు కాబోయే భర్తవు కాదుగదా!" అన్నాడు శేఖర్.

"అవును. నా పేరు సురేష్!" అన్నాడా యువకుడు అక్కణ్ణించి వెళ్ళిపోతూ.

అతడు వెళ్ళిపోయాక శేఖర్ తనలో తాను నవ్వుకున్నాడు.

6

ఆ సాయంత్రం ఛైర్మన్ స్వయంగా వరదయ్య యింటికి వెళ్ళాడు. వరదయ్య ఆయనకు బాగా మర్యాద చేశాడు.

"నేను మర్యాదలందుకుందుకు రాలేదు. మీ సంబంధం వదులుకుందుకు వచ్చాను—" అన్నాడు ఛైర్మన్.

వెతకబోయిన తీగ కాలికి తగిలినట్లయింది వరదయ్యకు. కానీ ఆయన ఆమాట పైకి అనలేదు. తన సంతోషాన్ని బయట పెట్టలేదు — "హఠాత్తుగా ఇలాగంటున్నారు. ఏం జరిగిందండీ?" అన్నాడు.

"ఏం జరిగిందో తెలుసుకోకపోవటమే మీకు మంచిది—" అన్నాడు ఛైర్మన్.

"మీరు మగపెళ్ళివారు. ఏమన్నా చెల్లుతుంది. కానీ ఆడపిల్ల తండ్రిగా కారణం తెలుసుకోకపోతే—నలుగుర్లో నేను తలెత్తుకు తిరగలేను—" అన్నాడు వరదయ్య.

"కారణం తెలియకపోవటమే మంచిది. తెలిస్తే మీ తల పైకి లేవదు—"

"ఫరవాలేదు—చెప్పండి!"

"సరే—అయితే చెబుతాను వినండి! మీ అమ్మాయి

ప్రవర్తన సరైనది కాదు—"

పక్కలో పిడుగుపడినట్లు ఉలిక్కిపడ్డాడు వరదయ్య. ఆయన ముఖం కోపంతో ఎర్రబడింది—"మీకు సంబంధం నచ్చకపోతే నచ్చలేదని చెప్పండి. కానీ ఆడపిల్ల మీద ఇలాంటి అభాండాలు వేయకండి—" అన్నాడు.

"ఇది అభాండం కాదు. పచ్చి నిజం...."

"ఋజువులున్నాయా?"

"నేను నిన్న చూసి మా సురేష్‌తో అంటే వాడు నమ్మలేదు. ఈ రోజు వాడు కూడా కళ్ళారా చూశాడు. ప్రత్యక్షసాక్ష్యానికి ఋజువులు కూడా కావాలా?"

వరదయ్య ఆవేశపడ్డాడు—"మీకు డబ్బుంది. అధికారముంది. మాబోటివారింటి పిల్లని చేసుకోవటం మీకు ఇష్టంలేదు. అందుకే ఇలాంటి అభూతకల్పనలన్నీ చేసి చెబుతున్నారు. మేమేం మిమ్మల్ని మా పిల్లను చేసుకోమనలేదు. మా పిల్ల మీవాడిని ప్రేమించానని అననూ లేదు. ఇప్పుడు నాకంతా అర్థమవుతోంది. మీరు మా మీద గేలం వేయాలనుకున్నారు. మీక్కావలసింది పెళ్ళికాదు. మా పిల్ల. అది సాగదని తెలిశాక ఇప్పుడు మమ్మల్ని వదుల్చుకుందుకు చూస్తున్నారు. మీవాడి గురించి మేమూ చాలా విన్నాం. కానీ మీరు కలవారు కావటంతో వెంటనే వచ్చి ఉన్నమాట అనలేక పోయాం...."

వరదయ్య ఇంకా ఏదో అనబోతూండగా—"ఇన్ని మాటలొద్దు. మావాడి గురించిన ఋజువులు మీరు తీసుకునిరండి. మీ అమ్మాయి గురించిన ఋజువులు నేను తీసుకొస్తా. తప్పు నాదైతే లెంపలేసుకుని ఈ పెళ్ళికి ఒప్పుకుంటాను. కాని పక్షంలో మీ అమ్మాయి చరిత్ర

పత్రికలకెక్కుతుంది. ఈ జన్మకు పెళ్ళికాదు...." అని వెళ్ళిపోయాడు చైర్మన్.

ఆయన వెళ్ళిపోయాక తేరుకునేందుకు చాలా సేపు పట్టింది వరదయ్యకు. తర్వాత ఆయన కుటుంబ సభ్యులకు జరిగిందంతా చెప్పాడు.

వింటూనే పద్మిని అన్న చలపతి ఆవేశంగా లేచాడు-"ఆ తండ్రీ కొడుకులిద్దర్నీ ఇప్పుడే చంపేసి వస్తాను...." అన్నాడు.

"చలపతీ-పేదవాడి కోపం పెదవికి చేటు, నువ్విప్పుడీ మాటలు అన్నట్లు తెలిస్తేనే చాలు — హత్యదాకా అక్కర్లేదు. నిన్ను జైల్లో పెట్టించడానికి చైర్మన్ సర్వ సమర్థుడు. జరిగిందంతా ఎప్పటికప్పుడు మన పద్మిని చెప్పబట్టి కానీ లేకపోతే నేనే దాన్ని అనుమానించి ఉండేవాణ్ని. ఆయన నాటకం చాలా తెలివిగా ఆడించాడు. ఇప్పుడు మనం చేయగలిగిందేమీ లేదు— మరో సంబంధం వెతుక్కోవడం తప్ప!" అన్నాడు వరదయ్య.

చలపతి కాస్త తగ్గి—"సరే—మీ వ్యవహారం మీరు చూసుకోండి. మీకు ఇబ్బంది కలిగించని విధంగా నేను వాళ్ళకు బుద్ధి చెబుతాను—" అన్నాడు.

"వద్దురా బాబూ — నువ్వు వాళ్ళ గురించి ఆలోచించకు. ఆవేశం వస్తే నీకు వళ్ళు తెలియదు...." అన్నాడు వరదయ్య కంగారుగా.

7

తండ్రిమాటలు విని చలపతి తగ్గిపోలేదు. అతడు తన మిత్రుడు డేవిడ్‌ని కలుసుకున్నాడు.

డేవిడ్‌కీ చలపతికీ స్నేహం ఎలా కలిసిందో చెప్పటం

కష్టం. ఇద్దరూ భిన్న ధృవాలు. ఒకడు నీడచాటున హాయిగా బ్రతుకుతూంటే రెండోవాడు నీడలాంటి జీవితాన్ని గడుపుతున్నాడు. డేవిడ్ కిరాయిగూండా. అతడు హత్యలు అవలీలగా చేస్తాడని చెప్పుకుంటారు.

"ఏం బ్రదర్ — చాలా రోజుల తర్వాత దర్శనమిచ్చావు...." అన్నాడు డేవిడ్ చలపతిని పలకరిస్తూ.

"నువ్వు నన్ను బ్రదర్ అని పిలిచావు. అంటే నా చెల్లెలు నీకూ చెల్లెలే కదా!" అన్నాడు చలపతి.

"అవును. కాదని ఎవరన్నారు?"

"కాదని ఎవరూ అనలేదు. నీ చెల్లెలికి అవమానం జరిగితే కాదని ఊరుకోగలవా నువ్వు?" అన్నాడు చలపతి.

"అర్థమయింది. ఆ వెధవెవడో చెప్పు. వాడికి బుద్ధి చెప్పి తీరతాను—" అన్నాడు డేవిడ్ ఆవేశంగా.

"వాడి పేరు సురేష్. ఛైర్మన్ కొడుకు—" అన్నాడు చలపతి.

డేవిడ్ ఆవేశం చల్లారిపోయింది—"విషయమేమిటో వివరంగా చెప్పు బ్రదర్!"

"చెప్పడానికేముంది?" అంటూ క్లుప్తంగా జరిగింది చలపతి.

"అయితే ఇప్పుడేం చేయమంటావ్?" అన్నాడు డేవిడ్.

"ఆ సురేష్‌గాణ్ని చంపేయాలి!"

"వీలుపడదు...." అన్నాడు డేవిడ్ — "న్యాయపాలాలే ఉరిశిక్షను రద్దుచేయాలనుకుంటున్నాయి. ఎంత దుర్మార్గుడినైనా సరే సంస్కరించడానికి ప్రయత్నించాలి. సురేష్ చేసింది పెద్దతప్పు కాదు...."

"ఏమిటీరోజు—నీతి సూత్రాలు వల్లెవేస్తున్నావు?" అన్నాడు చలపతి.

"అనువుగానిచోట అధికులమనరాదు...." అన్నాడు డేవిడ్.

"అంటే?"

"రామ రావణ యుద్ధంలో రావణాసురుడు చివరి దాకా చావలేదు. రాజులంటే వాళ్ళే! తాము సృష్టించిన యుద్ధంలో కూడా చివరిదాకా మిగిలి ఉండగలుగుతారు. యుద్ధం మంచిదా, శాంతి మంచిదా అని ఆలోచించుకునేందుకు వారికి బోలెడు వ్యవధి ఉంటుంది. చైర్మన్ కూడా ఈ ఊరికి రాజులాంటివాడు. నేను రాజుల తొత్తును. అందుకే హత్యలు చేసినా ఇంకా జైలుబయటే ఉన్నాను...."

"నువ్వింత స్వార్థపరుడవని అనుకోలేదు. నీ స్వార్థం కోసం నీ చెల్లెలి అవమానాన్ని కూడా సహించదల్చుకున్నావు...." అన్నాడు చలపతి నీరసంగా.

"నా స్వార్థం విషయం అటుంచు. పద్మిని నాకు వరుసకు చెల్లెలు. కానీ సీతామె తోడబుట్టిన ఆడపడుచు. ఆమెకు అవమానం జరిగితే స్వయంగా ప్రతీకారం తీర్చుకోక మధ్య నా దగ్గర కెందుకు వచ్చావ్? అది నీ స్వార్థంకాదా?" డేవిడ్ సూటిగానే ప్రశ్నించాడు.

చలపతికి ఏమనాలో తెలియలేదు.

డేవిడ్ సానునయంగా — "నేనిలాగన్నానని కోపగించుకోకు. సూర్యుడివైపు ఎగరాలనుకుంటే పక్షి రెక్కలు కాలి పడిపోతుంది. అవమానాల విషయాల్లో కూడా మనకు పట్టూ విడుపూ ఉండాలి—" అన్నాడు.

చలపతి అతడి మాటలు వింటూ — "నువ్వన్నదీ నిజమే! సురేష్‌కు నేనే స్వయంగా బుద్ధి చెప్పటమే సబబు—" అన్నాడు.

"అరే—అఘాయిత్యం తలపెట్టకు. అది నీ వంటికి సరిపడదు.." అన్నాడు డేవిడ్. చలపతి అతడి మాటలు వినకుండా అక్కణించి కదిలాడు.

8

రాజమ్మ, సీతమ్మ — పెన్సిల్సు పట్టుకుని సిద్ధంగా ఉన్నారు.

"ఎస్—ప్రొసీడ్!" అన్నాడు డిటెక్టివ్ వెంకన్న.

"నామీద ఏదో పెద్ద కుట్ర జరుగుతున్నదని అనుమానంగా ఉంది—" అన్నాడు సురేష్. అతడి కనులలో ఆందోళన స్పష్టంగా కనబడింది.

"అందుకు కారణం?" అనడిగాడు వెంకన్న.

"ఇదీ అని చెప్పలేను సార్! మీరు డిటెక్టివ్‌లు. అన్నీ పరిశోధించి వివరంగా తెలుసుకోవాలి. నేను పద్మిని అనే అమ్మాయిని ప్రేమించి వివాహం చేసుకోవాలనుకున్నాను. మా నాన్నగారు కూడా ఒప్పుకున్నారు. కానీ ఈలోగా ఆమె నన్ను అనుమానించే పరిస్థితులు ఏర్పడ్డాయి. అవెలా సరిదిద్దాలా అనుకునేలోగా ఆమెను అనుమానించే పరిస్థితి ఏర్పడింది. ఇది యెవరో కావాలనే చేశారని ఇప్పుడు నాకు అనిపిస్తోంది...." ఒక్క క్షణం ఆగి ఊపిరి పీల్చుకున్నాడు సురేష్.

"ఎందువల్ల?" అన్నాడు వెంకన్న.

"నిన్న సాయంత్రం పార్కులో నామీద హత్యా ప్రయత్నం జరిగింది. నేను మరోసారి పద్మినితో అన్ని విషయాలూ స్వయంగా మాట్లాడాలనుకున్నాను. ఆమె

ంటికి కబురుపెట్టి పార్కులో ఎదురుచూస్తున్నాను. మె రాలేదు. అప్పుడు నామీదకు వచ్చి పడిందొక సువు. అది ఒక కత్తి! అదృష్టవశాత్తూ నాకు పిడివైపు గిలింది. కత్తి చాలా పదునుగా వుంది...."

వెంకన్న అందుకుని చూసి—"నీమీద కత్తి విసిరిన గాడు ఇలాంటి పనులకు కొత్తవాడైనా అయ్యుండాలి. ీదా చంపకుండా నిన్ను బెదిరించటమే అతడి ఉద్దేశ్య య్యుండాలి—" అన్నాడు.

సురేష్ నెమ్మదిగా—"నేనీ విషయం ఇంట్లో చెప్ప లేదు. ఈ హత్యా ప్రయత్నానికీ, నా వివాహానికీ సంబంధ ున్నదని నాకు అనుమానంగా ఉంది. మీరు పరిశోధించి రంటుగా నాకే విషయం చెప్పాలి. ముఖ్యంగా మీరు జశేఖర్ ఎవడో ఈ నాటకంలో అతడి పాత్ర ఏమిటో తెలుసుకోవాలి. ఇప్పటికే పెద్దలకు సంబంధించినంత రకూ మా వివాహం రద్దయిపోయింది. కానీ ఒకందుకు ాకు బాధగా ఉంది. నాలో అవలక్షణాలున్నట్లు ఒక యువతి ఆరోపించింది. ఆ యువతి యెవరో నాకు తెలియదు. నేను పవిత్రుడనని పద్మినికి తెలియాలి. నేను డపిల్లలతో ఆడుకునే మనస్తత్వం గలవాడిని కాను. ది మీరు ఆమెకు తెలియజెప్పాలి—" అన్నాడు.

"కానీ నీ గురించి నాకు తెలియదే!" అన్నాడు వెంకన్న.

"డిటెక్టివ్ లు మీరు. నా గురించి తెలుసుకోడానికి ంతో సేపు పట్టదు. మీకు న్యాయమని తోచిందే ఆమెకు చెప్పండి—" అన్నాడు సురేష్. అతను వెయ్యి రూపాయలు బల్లమీద ఉంచి—"ఇది అడ్వాన్సు.... మీద హత్యా ప్రయత్నం చేసినవాడి ఆచూకీ సంపా

దించడం, నా వివాహం ఆపడానికి ఎవరు ప్రయత్ని స్తున్నారో తెలుసుకోవటం, పద్మినికి నా మంచితన వివరించటం-ఇవీ నేను మీనుంచి కోరేది...." అన్నాడ

వెంకన్న వెయ్యి రూపాయలూ తీసుకుని జేబులొ పెట్టుకుని—"నీవు నాకు కొన్ని అడ్రసులు చెప్పాల్సి ఉంది—" అన్నాడు. సురేష్ చెబుతూంటే సీతమ్మ రాజమ్మ నోట్ చేసుకున్నారు.

సురేష్ వెళ్ళిపోయాడు. అతడు గుమ్మందాటిన మరు క్షణం టెలిఫోన్ మ్రోగింది. సీతమ్మ, రాజమ్మ, వెంకన్న ముగ్గురూ తమ యెదురుగా ఉన్న రిసీవర్లు తీసుకున్నారు ఫోన్లో ఏ సంభాషణైనా డిటెక్టివ్లూ, అతడి అ స్టెంట్సూ ఒకేసారి వినే సదుపాయముంది.

"హలో!" అన్నాడు వెంకన్న.

"డియర్ డిటెక్టివ్ వెంకన్నా!" అంది ఫోన్లో కంఠం—"నువ్వంటే నాకు ఎంతో గౌరవముంది. సురే మీద కత్తి విసిరినవాడు పద్మిని అన్న చలపతి. హత చేయాలన్న ఆవేశముంది కానీ తెలివిలేదు. మొద ప్రయత్నం విఫలంకాగానే చప్పబడిపోయాడు. అత గురించి తెలుసుకుని నీకు ప్రయోజనముండదు. ఇం మిగతా విషయాలూ విచారించ నవసరంలేదు. అవి నీ ముఖ్యంకాదు. సురేష్ ఇచ్చిన ఫీజంటావా? దాని గురిం సంజాయిషీ ఇచ్చుకునేందుకు అతడు రేపటిదాకా ఉండడు. అందుకని ఈ కేసుకోసం నీ సమయం వృధ చేసుకోకు. నీ సమయం విలువ తెలిసినవాడిని కాబ చెబుతున్నాను...."

అవతల క్లిక్ మంది.

"చాలా ఆశ్చర్యంగా ఉంది!" అన్నాడు వెంకన్న

"ఇలా సురేష్ గుమ్మందాటగానే అలా ఫోన్
చ్చింది. అంటే ఫోన్ చేసినవాడు, దగ్గర్లోనే ఉండి
ురేష్‌ని కనిపెడుతున్నాడా-లేక ఇది కాకతాళీయమా?"
ంది రాజమ్మ.

అసిస్టెంటు మాటలు వింటూనే వెంకన్న చటుక్కున
ఁచాడు.

ఫోన్ చేసినవాడు తమకు చాలా దగ్గర్లో ఉండి
ండి ఉండాలి. ఎంత దగ్గర్లో?—ఈ వీధి మొత్తానికి
ము ఇంట్లోనూ ఎదురింట్లోనూ మాత్రం ఫోన్ ఉంది.
ోన్ ఎదురింటినుంచే వచ్చి ఉండాలి.

వెంకన్న వీధిలోకి వచ్చాడు. ఎదురింటికి తాళంవేసి
ంది.

ఎదురింటివారు ఊరికివెళ్ళి నాలుగురోజులైంది. మరి
ోన్!

లోపల ఎవరైనా వున్నారేమో!

వెంకన్న వేరే ప్రయత్నాలు చేయలేదు. అతడు
ాసేపు సూటిగా ఆ యింటినే చూస్తున్నాడు. ఆ ఇంటి
ము త్తం ఆకారం అతడి కళ్ళ ముందున్నది. వెనుకవైపు
ుంచి ఆ యింట్లోకి ఎవరైనా దూరే అవకాశమున్నది.
ంటి వెనుక చిన్న సందు ఉంది. సందులోంచి గోడ
ాకితే....

వెంకన్న క్షణాలమీద ఆ ప్రాంతం చేరాడు. ఎదు
ంటివాళ్ళ దొడ్లోంచి ఆ యిరుకు సందులోకి గోడదూకిన
క్తి వెంకన్నకు దొరికిపోయాడు.

"ఎవర్నువ్వు?" అన్నాడు వెంకన్న.

"ఎవరండీ మీరు?" అన్నాడతను.

అదే గొంతు .... వెంకన్న గుర్తుపట్టాడు — "నువ్వు

నాకు ఇప్పుడే ఫోన్ చేశావు ..." అన్నాడు.

"నేను మీ కెందుకు ఫోన్ చేస్తాను?" అన్నాడతను.

"అది తర్వాత — ముందు నువ్వు గోడదూకడానికి కారణం చెప్పు..."

"తాళాలు గాలిలోకి ఎగరేస్తూ రోడ్డుమీద నడవటం నాకు అలవాటు. అల్పాచమానానికని ఈ సందులో దూరి ఎగురవేయడంలో గోడకు అవతలపడ్డాయి తాళాలు వెళ్ళి తెచ్చుకున్నాను" అంటూ అతడు తాళాలు చూపించాడు.

"అలా కాదు. దొంగతనంగా నువ్వీ యింట్లో దూరి వస్తున్నావంటాను...." అన్నాడు వెంకన్న.

"ఈ యింట్లో అయితే దొంగతనంగా దూరడ మెందుకూ—దర్జాగా వీధి తలుపులు తీసుకునే వెళ్ళగలనుగా—" అన్నాడతను.

"అప్పుడు నువ్వు నాకు ఫోన్ చేసిన విషయం రహస్యంగా ఉండదుగా—" అన్నాడు వెంకన్న.

"మీ రేమంటున్నారో నాకు తెలియదు. ఈ యింటి వాళ్ళు నాకు బంధువులు. వెళ్ళేటప్పుడు నాకు తాళాలిచ్చి కూడా వెళ్ళారు. అసలు వీధి గుమ్మంలోంచి వెళ్ళి ఓసారి ఇల్లంతా ఎలాగుందో చూద్దామని బయల్దేరాను. ఈలోగా ఎలాగూ దొడ్లోకి దూకానుగదా అని దొడ్డి తలుపు తాళంతీసి ఇల్లంతా చూసి వచ్చాను...."

"అప్పుడే నాకు ఫోన్ చేశావు...."

"ఫోన్ చేశాననే అనుకోండి. ఇప్పుడేమంటారు?"

"నాతో పోలీసు స్టేషన్ కు రమ్మంటాను...." అన్నాడు వెంకన్న.

"నేను దొంగతనం చెయ్యలేదు. పోలీస్ స్టేషను కెందుకు

రావాలి? ఈ తాళాలు ఈ యింటివి కావో అవునో పరీక్షించి అప్పుడు నామీద అభాండం వేయండి—" అన్నాడా వ్యక్తి.

వెంకన్న పరీక్షించగా అవి ఆ యింటి తాళాలేనని తేలాయి. వెంకన్న ఆ వ్యక్తిని ఫోటో తీశాడు. వేలిముద్రలు తీసుకున్నాడు.

"ఈ రాత్రి సురేష్‌కి ఏం అపకారం జరిగినా— నేను నిన్నే వేటాడతాను. ఈ ప్రపంచంలో ఎక్కడున్నా నిన్ను పట్టుకోగలను—" అన్నాడు వెంకన్న.

"మీరేమంటున్నారో నాకు తెలియదు. కానీ ఆ సురేష్ ఎవరో అతడికి ఈ రాత్రి ఏం అపకారమూ జరగరాదని నేనూ మనసారా కోరుకుంటున్నాను. అయినా మీవంటి డిటెక్టివ్ ల రక్షణ పొందినాక అతడి ప్రాణాలకు భయమేమిటి?" అని ఆ వ్యక్తి తాళాలతో సహా వెళ్ళిపోయాడు.

9

వరదయ్య కంగారుగా — "ఏరా — ఆయన చెబుతున్నది నిజమేనా?" అన్నాడు.

చలపతి ఆశ్చర్యంగా — "ఇంత తక్కువ వ్యవధిలో మీరీ సంగతి ఎలా తెలుసుకున్నారు?" అనడిగాడు. అతడి ప్రశ్నలోనే జవాబు ఉన్నది.

అప్పుడు వెంకన్న తన సంచీలోంచి కత్తితీసి అతడి ముందుంచి—"హత్యచేసి ఏదో సాధిద్దామనుకునేవాడు తను తన భవిష్యత్తును హత్య చేసుకుంటున్న విషయం ఎప్పుడు గుర్తిస్తాడో తెలియదు. నాలాంటి డిటెక్టివులు నీటిలో జాడలు తీయగలరు. ఈ విషయం చెప్పి నిన్ను హెచ్చరించడానికి వచ్చాను—" అన్నాడు.

"ఈ రహస్యం మీ కడుపులో పెట్టి దాచుకోండి. మావాడిలాంటి వెధవ పని మళ్ళీ చేయకుండా నేను చూసుకుంటాను—" అన్నాడు వరదయ్య.

"అది సరే— నేను ఇంకా మీ అమ్మాయితో కూడా మాట్లాడవలసి ఉంది—" అన్నాడు వెంకన్న. అతడు పద్మినిని అడిగి వివరాలన్నీ తెలుసుకున్నాడు. మనసులో ఇద్దరి కథలూ కలుపుకున్నాడు. వెంటనే ఎవరో నాటక మాడినట్లు అతడికి అర్థమైపోయింది.

వెంకన్న పద్మినికి తను అర్థం చేసుకున్న మొత్తం కథ చెప్పి— "ఇందులో ఏదో పెద్ద నాటకముంది. సురేష్ సచ్ఛీలుడని నేను చెప్పలేను. కానీ మీ యిద్దరిమధ్యా ఇటీవల కాలంలో జరిగిన సంఘటనలు మాత్రం ఎవరో కల్పించిన నాటకం. అతడిని నువ్వు అనుమానించడానికి ఈ సంఘటనలే కారణమైతే అతడిని అనుమానించడం అన్యాయమూ, అనవసరమూ—" అన్నాడు.

వరదయ్య కంగారుగా— "అయితే ఇప్పుడేం చెయ్యాలి? ఛైర్మన్ గారింటికి వెళ్ళి అన్నీ చెప్ప మంటారా?" అన్నాడు.

"ఈ నాటకంలో ఆయన పాత్ర యెంతవరకూ ఉన్నదో నాకు తెలియదు. నేను మాట్లాడేవరకూ మీరు ఆయన్ను కలవకండి— నేను మీకు కబురు పంపుతాను-" అన్నాడు వెంకన్న.

10

డిటెక్టివ్ వెంకన్న ఛైర్మన్ యింటికి వెళ్ళాడు. అతడు వెళ్ళేసరికి ఛైర్మన్ ఇంట్లోనే వున్నాడు. ఆయనకు వెంకన్న గురించి తెలుసు.

"నమస్కారం — రండి — కూర్చోండి!" అన్నాడు

చైర్మన్.

"నేను డిటెక్టివునని మీకు తెలుసు. కానీ ఈ రోజు పెళ్ళి పెద్దగా మీ యింటికి వచ్చాను—" అన్నాడు వెంకన్న.

"అంటే?" అన్నాడు చైర్మన్ ఆశ్చర్యంగా.

సురేష్‌కీ, పద్మినికీ మధ్య ఈ మధ్య కాలంలో జరిగిన నాటకం గురించి వెంకన్న ఓపికగా వివరించాడు.

చైరన్ ముఖం గంభీరంగా మారిపోయింది—"అయితే వరదయ్య మీ మధ్యవర్తిత్వం కోరాడన్న మాట!" అన్నాడు వెంకన్న.

"అలా ఎందుకనుకుంటున్నారు?" అన్నాడు వెంకన్న.

"తన కూతురి చరిత్ర నేను బయటపెట్టాను. అది మాపుకుందుకు ఆయన మీ సాయం తీసుకున్నాడు...."

వెంకన్న నవ్వి—"నే నెవరి తరఫున పనిచేస్తూ ఇక్కడికి వచ్చానో తెలిస్తే మీరు చాలా ఆశ్చర్య పడతారు. ఈ విషయమై పరిశోధించమని నన్ను కోరింది మీ అబ్బాయి సురేష్!" అన్నాడు.

"వాడా?" అన్నాడు చైర్మన్ ఆశ్చర్యపడుతూ.

బదులుగా వెంకన్న నవ్వాడు.

"నేను అబద్ధం చెప్పనని వాడికి తెలుసు. ఆ పిల్ల ఎలాంటిదో వాడు కళ్లారా చూశాడు. అయినా వాడికి ఆమెమీద మోజుచావలేదు. ఆమెలో ఎన్ని తప్పులున్నా క్షమించి పెళ్ళిచేసుకోవాలని వాడు నిర్ణయించుకున్నాడు. అందుకే మిమ్మల్ని నియమించాడు. మీ కల్పిత గాథలు నేను నమ్మను. ఎర్రగా, బుర్రగా ఉన్నదని కుర్రాడు కంగారుపడ్డా — పెద్దవాళ్ళు ఎందుకున్నట్లు? ఈ పెళ్ళి జరుగదు. మీరు నన్ను నమ్మించడానికి ప్రయత్నించ

కండి—" అన్నాడు చైర్మన్.

వెంకన్న ముఖం గంభీరంగా మారింది—"చూడండి చైర్మన్ గారూ—అపరాధ పరిశోధన నా వృత్తి! నిజం తెలుసుకుని పార్టీలకు చెప్పడం నా వృత్తిలోని ఒక భాగం. మీ అబ్బాయి సురేష్‌కీ, వరదయ్య కుమార్తె పద్మినికీ మధ్య ఒక తమాషా నాటకం జరిగింది. ఆ కారణంగా వాళ్ళిద్దరూ పరస్పరం అపార్థం చేసుకున్నారు. ఈ నాటకానికి కారకులెవరు? వరదయ్య అనుకునేందుకు లేదు. ఇంత నాటకం నడిపే స్తోమతూ, అవసరమూ ఆయనకు లేదు. మీ వాటం చూస్తుంటే ఈ పెళ్ళి ఎలా ఆపాలా అని ఆత్రపడుతున్నట్లూ, ఆగినందుకు సంతోషిస్తున్నట్లూ అనిపిస్తుంది. ఈ నాటకం మీరే ఆడించారని నేను అంటాను...."

"ఈ మాట అనేముందు నేనీ ఊరి చైర్మన్‌ననీ, బాధ్యత తెలిసిన వాడిననీ మీరు గ్రహించాలి. మా అబ్బాయి ప్రేమించాడు కదా అని ఇష్టం లేక పోయినా ఆ పిల్లను కోడల్ని చేసుకోవాలనుకున్నాను. ఆ పిల్ల ఎలాంటిదో తెలిశాక మావాడికిష్టమున్నా సరే ఈ పెళ్ళి జరుగనివ్వను. అయితే ఇలాంటి విషయాల్లో నాటకాలాడాలని నేననుకోను. ఆ అవసరమూ నాకు లేదు. నాకే కాదు—ఈ పెళ్ళి చెడగొట్టాల్సిన అవసరం ఎవరికీ ఉండదు—" అన్నాడు చైర్మన్.

"ఎవరికీ ఎందుకుండదు? ఉదాహరణకు ఊళ్ళోని ధనికులెవరైనా మీ అబ్బాయికి తమ పిల్ల నివ్వాలనుకున్నారనుకోండి. అందులో అసహజమేమీ లేదు. వాళ్ళు మీ అబ్బాయికి సంబంధం కుదిరిపోయిందని నిరుత్సాహపడ్డారనుకోండి — అందులోనూ అసహజముండదు. ఆ

సంబంధం చెడగొట్టడంకోసం వాళ్ళింత నాటకమాడితే అందులోనూ...."

వెంకన్న ఇంకా ఏదో అనబోతూండగా చైర్మన్ ఆపి — "మీరు చెప్పేది చాలా అసహజంగా ఉంది నాకు ..." అన్నాడు.

వెంకన్న గంభీరంగా చైర్మన్ వంక చూసి — "ఈ నాటకం గురించి మీకేమీ తెలియనిపక్షంలో ఒక విషయం గుర్తుంచుకోండి. నాటకం జరిగినమాట నిజం. నేను చెప్పిన కారణాలు కాని పక్షంలో ఆ నాటకం మరేదైనా ప్రమాదకరమైన ఉద్దేశ్యంతో నడుపబడి ఉండవచ్చు. మీరు నాతో మనసు విప్పి మాట్లాడి సహకరించగలిగితే— నేనూ మీకు సాయపడగల్గుతాను. మీరు నా సాయం అవసరం లేదనుకుంటే అది వేరే సంగతి.." అన్నాడు.

"ఐ కన్ టేక్ కేరాఫ్ మై సెల్ఫ్! లేని పక్షంలో మునిసిపల్ చైర్మన్ ఎలా అయ్యాననుకుంటున్నారు?" అన్నాడు చైర్మన్.

"అయితే నేను వస్తాను. ఈ రాత్రికి మీ అబ్బాయిని జాగ్రత్తగా చూసుకోండి—" అన్నాడు వెంకన్న.

చైర్మన్ తనలో తను నవ్వుకుని — "డిటెక్టివులకు ప్రతి మామూలు విషయంలోనూ వ్యూహాలు కనబడతాయి...." అనుకున్నాడు.

11

వెంకన్న తన ఇల్లు చేరుకోగానే సీతమ్మ అంది— "బాస్! మీరు పంపినతను అతడి గురించి వివరాలు పంపాడు. ఈ రాత్రంతా అతడిమీద నిఘా ఉంటుందని హామీ యిచ్చాడు. అతడి పేరు సుదర్శనరావు అట.

నేరాలతోనూ, పోలీసులతోనూ సంబంధం లేకుండా నాలుగు రిక్షాలు, రెండు ఆటోలు, ఒక టాక్సీ అద్దెకు తిప్పుకుని ఆ ఆదాయం మీదా, బ్యాంకులో ఫిక్సెడ్ డిపాజిట్లమీంచి వచ్చే ఆదాయం మీదా హాయిగా రోజులు వెళ్ళబుచ్చుతున్న సుఖజీవి అట. అతడికీ మన ఎదురింటివాళ్ళకీ చుట్టరికం ఉన్న మాట కూడా నిజమేనట—"

ఈ సమాచారం విని వెంకన్న ఆశ్చర్యపడ్డాడు. సుదర్శనరావు చెప్పిన దాంట్లో కొంత నిజముంది. అయితే అతడు తనకు ఫోన్ చేసినమాట మాత్రం అబద్ధం కాదు. అతడు ఎవరు? సురేష్—పద్మినిల వివాహంతో అతడికి ఏం సంబంధం?

సుదర్శనరావు కుటుంబం గురించి పూర్తి వివరాలు చదివాడు వెంకన్న. అతడికి పెళ్ళీడు కూతుళ్ళు లేరు. వివాహమై పదేళ్ళయింది. భార్య జీవించే ఉంది. అతడికీ వ్యవహారంలో ఏ అవసరమూ కనబడడంలేదు. పోనీ డబ్బు తీసుకుని ఎవరికైనా పనిచేశాడా అనుకుందామా అంటే అతడు ఉన్నత కుటుంబీకుడు.

ఈ నాటకంలో తనకు ఎంతో కొంత సమాచారం ఇవ్వగలవాళ్ళు ఇద్దరే ఇద్దరున్నారు. వారిలో ఒకడు సుదర్శనరావు. అతడీ రాత్రి ఏదైనా అఘాయిత్యం తలపెడితే తెలుసుకునేందుకు తన మనిషి కాపలా ఉన్నాడు. అతడేమీ చేయకపోతే తానతడినుంచి అదనపు సమాచారం రాబట్టడం కష్టమే!

తనకు సాయపడగల రెండో మనిషి శేఖర్!

రాత్రి ఎనిమిది కాగానే రాజమ్మ, సీతమ్మలు ఇళ్ళకు వెళ్ళిపోయారు. వెంకన్న భోజనమయేక భార్య పద్మావతి

దేవితో — "దేవీ! నువ్వు అనుమతిస్తే ఒక్క గంట బయటకు వెళ్ళివస్తాను...." అన్నాడు.

"నేను నిమిత్త మాత్రురాలిని. వద్దని మిమ్మల్ని ఆప గలనా?" అంది పద్మావతీదేవి — "ఒక్క గంటలో వెనక్కు రాగలిగితే నేనెంతో సంతోషిస్తాను—"

వెంకన్న తిన్నగా శేఖర్ యింటికి వెళ్ళాడు. అతడి ఇంటికి ఏ విధంగా వెళ్ళవచ్చునో వెంకన్నకు పద్మినిద్వారా తెలిసింది.

అప్పటికి శేఖర్ ఇంట్లోనే ఉన్నాడు—ఒంటరిగా!

"నా పేరు వెంకన్న—నేను డిటెక్టివును!"

శేఖర్ కంగారులో వినయం మిళితంచేసి డిటెక్టివుకు మర్యాదచేశాడు. వెంకన్న కూర్చుని — "సురేష్‌తో సంబంధమైన పద్మిని విషయంలో మీరేదో నాటక మాడారు. నాటకం నాకు తెలిసింది. ఎందుకాడారో నాకు తెలియదు. తెలుసుకుందామని వచ్చాను—" అన్నాడు.

శేఖర్ ముందు కంగారుపడ్డాడు. తనకేమీ తెలియదన్నాడు. వెంకన్న జరిగిన కథంతా ఓ క్రమంలో చెప్పి—"మీరు కాదంటే కుదరదు. ఇదంతా నాటకమే. ఇందులో మీ ప్రమేయం చాలా ఉంది—" అన్నాడు.

శేఖర్ చాలాసేపు ఆలోచించి—"చూస్తూంటే ఇది నాటకంలాగే ఉంది. కానీ ఇందులో నా ప్రమేయం లేదు—" అన్నాడు.

"మీ ప్రమేయం లేకపోతే మరెవరిదో ప్రమేయం ఉన్నది. ఆ వ్యక్తి ప్రమేయంతో ఈ నాటకంలో ఎందరో పాత్రలు నిర్వహించారు. మీరూ అలా మీ పాత్ర నిర్వహించారు. ప్రమేయం ఎవరిదో మీకు తెలిసి

ఉండాలి—" అన్నాడు వెంకన్న.

"తెలియదు—...." అన్నాడు శేఖర్.

"తెలుసు ..." అన్నాడు వెంకన్న.

"మీరలా అనేముందు నా గురించి విచారించండి. నేను చాలా చాలా సామాన్యుణ్ని. ఏదో చిన్న ఉద్యోగం చేసుకుంటూ నా బ్రతుకు బ్రతుకుతున్నాను. ఇలాంటి నాటకాలు నేనెందుకాడతాను? ఇలాంటి పాత్రల్లో ఒకడిని నేనెందుకౌతాను? ఈ విధంగా ఆలోచిస్తే మీరసలు నా వద్దకు వచ్చివుండేవారుకాదు-"

వెంకన్న సాలోచనగా శేఖర్ వంక చూశాడు.

అవును—ఇదేం నాటకం! ఈ నాటకంవల్ల ప్రయోజనం ఎవరికి? శేఖర్ లాంటి వాళ్ళు ఇలాంటి వ్యవహారాలు నడపలేరు. ఎవరి ప్రమేయంమీదనో ఈ పాత్ర స్వీకరించాడనుకున్నా—ఈ నాటకం నడిపించే మనిషి ఆశించే ప్రయోజనమేమిటి?

ప్రతి ఒక్కడూ తననడిగే ప్రశ్న ఇదే! నేనెందుకు ఇలాంటి నాటకం ఆడతాను?

చైర్మన్ అడిగినా, శేఖర్ అడిగినా, సుదర్శనరావు అడిగినా మరెవ్వరడిగినా ఈ ప్రశ్నకు జవాబు ఏమని చెప్పగలడు?

కానీ—ఇందులో ఏదో నాటకముంది, అదేమిటి? దీనికి జవాబు ఎక్కడ దొరుకుతుంది?

వెంకన్న శేఖర్ను చివరిసారిగా ఒకే ప్రశ్న వేశాడు- "పద్మినిపై నీకున్న ఆసక్తి ఏమిటి?"

"మొదట్లో ఆమెను అపార్థం చేసుకున్నాను. ఇప్పుడామె ఒప్పుకుంటే వివాహం చేసుకుందుకు సిద్ధంగా వున్నాను—" అన్నాడు శేఖర్.

ఈ మాటల్లో కూడా వెంకన్నకు క్లూ ఏమీ తెలియలేదు. అతడు నిరుత్సాహంగా ఇంటిముఖం పట్టాడు.

“అన్నకంటే ముందే వచ్చేశారు—” అంటూ అభినందించింది అతడి భార్య పద్మావతీదేవి.

12

“డియర్ సురేష్!”

సురేష్ కళ్ళు విప్పాడు. అతడి చేతులు వెనక్కి కట్టబడి ఉన్నాయి. మూతికి టేపు అంటించబడి వుంది. అతడు తన ఎదురుగా ఉన్న మనిషిని గుర్తుపట్టి ఆశ్చర్యంగా ఏదో అనబోయి పెదవులు సహకరించక ఊరుకున్నాడు.

“మీ యింట్లో ఎవ్వరికీ స్పృహలేదు. నీకు సాయపడడానికి ఎవ్వరూ రారు—” అన్నాడతను.

సురేష్ అతడివంక చూస్తూ ఉన్నాడు.

“డియర్ సురేష్! మీ నాన్న రాజకీయవాది. అయితే ఆయన ప్రజల అజ్ఞానాన్ని ఉపయోగించుకుంటున్నారు తప్పితే వాళ్ళను తప్పు మార్గాన నడిపించటంలేదు. కానీ నువ్వు—కొంతమంది యువతీ యువకులను మత్తు పదార్థాలకు అలవాటుచేసి వారిని నీ ప్రయోజనాలకుపయోగించుకుంటున్నావు. మీ నాన్న పదవిని ఉపయోగించుకుని నువ్వు దేశద్రోహుల ముఠాలో చేరిపోయావు. ఆయనకు తెలియకుండా స్మగ్లింగు వ్యవహారాల్లోకి దిగావు. అంత వరకూ కూడా నిన్ను క్షమించగలను.

అయితే పరువుగల యువతీ యువకులీ వ్యవహారాల్లో నీకు సాయపడాలనుకున్నావు. వారిని నీ గుప్పిట్లో ఉంచుకోవాలనుకున్నావు. అందుకని వారిని మత్తుపదార్థాలకు అలవాటు చేశావు. నీ స్వప్రయోజనం చూసుకున్నావుకానీ

నీ కారణంగా కొన్ని నిండు జీవితాలెలా నాశనమై పోయాయో తెలుసుకోలేవు. ఇది చాలా దారుణం.

ఇప్పుడు నువ్వు నీలాంటివారిని మరి కొందర్ని తయారు చేస్తున్నావు. వారందర్నీ నేను స్వయంగా కలుసుకొని హెచ్చరించాను. వాళ్ళు వినలేదు. వారికి నీ పద్ధతి ఆదర్శంగా ఉంది. వారిని లొంగదీయడానికి ఒక్కటే పద్ధతి. ముందు నిన్ను చంపి — ఆ తర్వాత వాళ్ళలో మార్పు రాకపోతే ఒక్కొక్కరినీ వాళ్ళనూ చంపేస్తాను....” అన్నాడతను.

సురేష్ తల ఆడించాడు. అతడు ఏదో చెప్పాలని ప్రయత్నిస్తున్నట్లు గ్రహించి ఆ వ్యక్తి—“నీ మూతినుంచి టేపు విడదు. నీ సందేహాలేమిటో నాకు తెలుసు. అన్నింటికీ జవాబులిచ్చి అప్పుడే నిన్ను చంపుతాను. నువ్వు అడగదల్చుకున్నదేమిటంటే — నీ స్మగ్లింగ్ వ్యవహారాల్లో నా జోక్యమెందుకని!

నీలాంటి వాళ్ళను మట్టుబెట్టడానికి నా వంటివాడు, మినహా మార్గంలేదు. చట్టం, ధర్మం మిమ్మల్నేమీ చెయ్యలేవు. నీ ప్రవర్తన ఎలాంటిదో నీ తండ్రికి చెప్పి హెచ్చరించాననుకో. ఆయన నిన్ను సంస్కరించడానికి బదులు—తనూ నీ దారికి మళ్ళవచ్చు. పదవి గురించి పాకులాడుతూ నిన్ను సరైన దారిలో పెట్టనందుకు నీ తండ్రికిప్పుడీ పుత్రశోకం భరించక తప్పదు..” అని ఆగి “నువ్వూ, నీలాంటి వాళ్ళూ కొన్ని అన్యాయాలు చేయడం కోసం పటిష్ఠమైన ముఠాలేర్పరుచుకున్నట్లే నేనూ నీలాంటి వాళ్ళను మట్టుపెట్టటంకోసం నా మాటను ఏమాత్రమూ వ్యతిరేకించని అనుచరుల్ని ఏర్పరుచుకున్నాను. వాళ్ళ సాయంతో మీ అందర్నీ పరశురాముడిలా వెతికి

వెతికి చంపుతాను. కేవలం నా కారణంగా చెడ్డ వాళ్ళందరూ నాశనం కాకపోవచ్చు. కానీ దేశం చెడ్డ వాళ్ళతో నిండకుండా ఉండడానికి సహకరించినవాడి నవుతాను....” అన్నాడు.

సురేష్ పెనగులాడుతున్నాడు. అతడికి కళ్ళలో నీళ్ళు తిరుగుతున్నాయి.

సరిగ్గా అప్పుడే ఆ వ్యక్తి జేబులోంచి ఓ సిరంజి తీశాడు. సురేష్ చూస్తూండగా అందులోకి ఏదో మందు ఎక్కించాడు.

“నీ యింట్లో నీ తండ్రి సంరక్షణలో నీ ప్రాణాలు తీస్తున్నాను. ఈ కథ వెంకన్నకు తెలియబరుస్తున్నాను. ఆయన ద్వారా ఇది దేశంలోని దుర్మార్గులందరికీ హెచ్చరిక కాగలదు. నువ్వు వెంకన్న దగ్గరకు వెళ్ళావు. నాకు కాస్త ప్రమాదమేననిపించింది. నీ తండ్రి అధికార మదాంధుడై వెంకన్నను నిర్లక్ష్యం చేయడంవల్ల గానీ— ఈ రోజు నాకీ అవకాశం వచ్చేదికాదు—”

ఆ వ్యక్తి సురేష్‌ను సమీపించాడు.

సురేష్ వ్యర్థ ప్రయత్నాలు చేస్తున్నాడు — కట్లు విప్పుకుందుకు.

“నానుంచి నువ్వు తప్పించుకోలేవు. అయినా నీకు నా చేతుల్లో చావుడం అదృష్టం. నేను పుణ్యాత్ముణ్ణి. హంతకుడినే అయినా మంచి హంతకుణ్ణి! ఎంతో మంచి హంతకుణ్ణి! అందుకే నిన్ను చంపాలని నెలరోజుల క్రితమే అనుకున్నప్పటికీ—కొన్నాళ్ళాగాను.

నీకు పద్మిని అనే ఆమెతో వివాహం కుదిరిందని తెలిసింది. నువ్వు ఎందరో అమాయకుల జీవితాలు నాశనం

చేశావు. అలాంటి నిన్ను నాశనం చేస్తూ—తత్ఫలితంగా మరో అమాయక యువతి జీవితం నాశనం చేయటం నాకు ఇష్టంలేదు. అందుకే నా మనుషుల్ని నియమించి మీ వివాహం చెడగొట్టాను. వివాహం చెడిపోయినా ఆమె జీవితం నవ్వులపాలు కాకుండా ఉండడానికి ఓ యువకుణ్ని సిద్ధం చేశాను...."

సురేష్ అతడి మాటలు వినడంలేదు. ఆ వ్యక్తి చేతిలోని సిరంజి వంకే భయంగా చూస్తున్నాడు. మరు క్షణంలో అది అతడి శరీరంలోకి దిగబడింది....

—:ఐ పో యిం ది:—